

Alussa meitä oli vain minä ja Jalle. Muutin hänen nimensä Simeoniksi, silloin oli keväinen aamu. Simeoni kuulosti arvokkaammalta ja muistutti siitä, että hän oli jättänyt entisen elämänsä taakseen ja päätti seurata suurempaa tavoitetta. Eikä Jalle nimisellä miehellä kovin erikoista elämää voinut edes olla. Löysin hänet linja-auto pysäkiltä laskemassa kolikkojaan, kun hän oli hukannut bussikorttinsa. Tyypillistä Jallea, niin ei kävisi ikinä Simeoni nimiselle miehelle. Simeoni pitäisi tavaransa jämäkästi tallessa eteisen lipastossa aakkosjärjestyksessä. Kuitenkin niin, että isommat tavarat sijoitettaisi suurempiin alalaatikoihin. Esimerkiksi tulitikut ja otsalamput voisi laittaa ylälaatikoihin ja alas vaikka vanha puhelinluettelo. Jalle seisoi arkisten ihmisten keskellä, kuin metsään eksynyt lapsi. Katsoin miestä silmiin ja sanoin hänelle.

– Minä olen Benedictus Heimonen. Seuraa minua. Jalle hämmentyi, eikä osannut sanoa muuta kuin. – Ö. Hän olikin silloin vielä Jalle. Simeonina hän puhuikin paljon viisaampia. Simeoni rakensi minulle kylän keskelle metsää. Halusin paikan, joka oli mahdollisimman syrjässä kaikelta. Tahdoin tunteen, ettei maailmassa ollut mitään muuta elämää kuin metsän humina. Simeoni oli taitava rakentamaan. Hän osasi tehdä mökkejä ja kaivoi kauniit kukkapenkit niiden läheisyyteen. Hän maalasi mökit punaiseksi ja ikkunakarmit ja ovet valkoiseksi. Simeoni teki mökkejä kesän aikana kymmenen. Syksyllä viisitoista. Ilat pimenivät syyskuussa, Simeoni rakensi oma-aloitteisesti lyhtypylväitä pienille poluille jotka kulkivat mökiltä toiselle. Kylään oli pakko vetää myös sähköt, vaikka en pitänyt ajatuksesta. Simeoni kuitenkin sai minut ylipuhuttua siihen, kun lupasi, että voisimme myöhemmin luopua siitä, kun saisimme kylän kunnolla käyntiin ja voisimme lämmittää mökkejä puulla. Iltaisin Simeoni metsästi ja toi minulle ruokaa mökkiini, sekä lasillisen viiniä, jota hän itse valmisti omenoista ja mansikoista. Kirjoitin silloin Ensimmäistä tahtoani ja kuvittelin, että sillä olisi jotain väliä ja joku vielä haluaisi elää sen mukaan. Kylän keskelle rakennettiin pieni aukio, jota voisi jopa toriksi kutsua. Kuitenkin halusin, että aukio nimettäisi Vanhan ja uuden ajan aukioiksi. Sillä siellä julistamani Ensimmäinen tahto muuttaisi varmasti kaikkien elämän ja siitä alkaisi uusi taivallus. Simeoni väitti nimeä liian pitkäksi. Ihmettelin Simeonin kommenttia jo silloin ja ajattelin, että hänestä voisi tulla vielä vaikeuksia, jos hän laukoisi mielipiteitään tuon tuosta. Minä en halunnut tietää mitä mieltä Simeoni oli Vanhan ja uuden aukion nimestä, enkä muutenkaan hänen ajatuksistaan mitään. Riitti kun Simeonilla pysyi vasara ja naulat kädessä. Vanhan ja uuden ajan aukiolle Simeoni rakensi minulle puhujapöydän. Hän korotti sen metrin korkeammalle maasta. Kaikki ihmiset voisivat vaivatta kuulla julistukseni ja Ensimmäisen tahtoni. Simeoni sai kylän valmiiksi keväällä. Talvi tuntui todella pitkältä keskellä metsää. Sain Simeonin vakuuttuneeksi siitä, että minun mökissä voisi ihan hyvin olla televisio ja stereot, siitäkin huolimatta, että se oli vastaan Ensimmäistä tahtoani. Katselin valmista kylää ja olin onnellinen. Seuraavaksi tarvitsisin ihmisiä, jotka seuraisivat minua ja toteuttaisivat Ensimmäistä tahtoani. Ihmiset piti hakea luokseni, kuuntelemaan mitä minulla olisi sanottavaa. Tiesin kuitenkin, ettei Simeoni pystyisi siihen tehtävään. Hänellä pysyi vasara ja saha hyvin kädessä, mutta hän ei olisi tarpeeksi karismaattinen, että kukaan lähtisi ensin seuraamaan häntä ja tulisi kuuntelemaan julistustani. Huomasin, että Simeoni oli kotiutunut yhteen mökkiin ja piti sitä omanaan. Puhumattakaan Ensimmäisestä tahdostani. Simeoni sanoi, että tekijäksi pitäisi merkitä myös hänet. Luulin ensin, että hän vitsaili, sillä hänellä saattoi olla hyvinkin hurttia huumoria. Silloin kun hän toistamiseen otti asian esille, minun oli pakko sanoa Simeonille. – Jalle. Mene. Sinulle ei ole mökkiä täällä. Jalle kuvitteli erheellisesti, että ajatukseni Ensimmäisessä tahdossa olivat osaksi myös hänen. Outoa, sillä kaksi ihmistä ei voi ajatella täysin samoja asioita. Puhumattakaan, että minä ajattelin elämästä ja maailmasta samaten kuin Jalle. Joka hukasi bussikorttinsakin. Mitä muuta hän voisi hukata, ainakin järkensä, kun kuvitteli, että hän oli samanarvoinen kuin minä, Benedictus Heimonen. Simeoni oli

taitava työmies, mutta hänen työnsä oli tehty. Tiesin etten selviäisi yksin tehtävästä, jonka olin itselleni antanut ja josta puhuin Ensimmäisessä tahdossani. Kylä oli valmis asuttavaksi, mutta tarvitsin uuden ystävän, joka johdattaisi ihmiset kylääni ja minun luokseni, tekemään minun tahtoni. Tehtävä ei ollut helppo ja siksi minun piti olla erittäin tarkka kenet valitsisin. Etsin tätä ihmistä vuorilta, toreilta ja kaduilta. Kyselin tuntemattomilta ja harvoilta tutuilta, kenet voisinkin löytää. Kukaan ei tiennyt, kukaan ei kertonut. Olin yksin tämän asian kanssa ja kyseenalaistin hetkittäin Ensimmäistä tahtoa. Entä jos kaikki oli silti mitätöntä ja liian isoa minun käsittellä. Entä jos en olekaan valmis tähän kaikkeen, eikä kukaan usko minun ajatuksiani, puhumattakaan että käyttäytyisi sen mukaisesti mitä opetin. Kaikki täytyi lähteä itsestä, minun piti itse käyttäytyä niin kuin opetin. Löysin etsimäni yöllä. Se oli kesän ensimmäisiä lämpöisiä öitä. Istuin karaokebaarissa ja katselin maailmaa. Tilasin ison lasin puhdasta vettä, mutta en halunnut siihen jääpaloja, joita kuitenkin sain. Ilmeisesti baarimikko ei kuullut tilaustani tai sitten hän ei vain välittänyt. Hänen pitäisi ehdottomasti lukea Ensimmäinen tahtoni, ehkä hän oppisi jotain kuinka ihmisiä kohdellaan. Hänen pitäisi käydä myös pesula ja parturissa, sillä hän oli likainen ja epäsiisti. Katselin baaria ja kuuntelin sen ääniä. Ihmisen ei ole hyvä laulaa karaokea, vaikka tekisikin mieli. Miten eksyin baariin, en tiedä. Miksi en lähtenyt sieltä oitis, en tiennyt. Istuin vain ja kuuntelin epäviireistä laulua, siinä tuli Sata kesää tuhat yötä ja Kikan Sukkula Venuksen. Minä kuuntelin muutaman tunnin karaokea, tajusin, ettei laulusuorituksen onnistuminen ollutkaan niin tärkeätä. Riitti että oli mukava ja reipas tunnelma, ne kaksi asiaa tietysti tuomitsin Ensimmäisessä tahdossani. Sillä mukava ja reipas tunnelma ei voi kuitenkaan jatkua pidemmän päälle ja lopulta tiedossa olisi ainoastaan uhoamista ja hammasten kiristelyä. Baari hiljentyi, kun etsimäni mies tuli sisälle ja asteli suoraan tiskille. Karaoke loppui kesken "sävelen" ja "laulaja" jäi pelokkaana tuijottamaan tiskille rantautunutta miestä. Kolme naista jähmettyi patsaiksi, eivätkä uskaltaneet liikkua eikä hengittää kovin paljoa. He ainoastaan katselivat tätä brutaalia miestä joka haisi vainajille. Hänen nimi oli Ulf Perkules, miehellä oli mukana susi, joka nimi oli Salem. Ulf oli pukeutunut likaiseen lampaantaljaan ja hänellä oli teräshousut jalassa. Salem oli kiinni hopeisessa talutusketjussa. Susi murisi koko ajan ja katseli jokaista baarissa istuvaa mitättömyyttä. Tämä oli täydellistä, minä ajattelin heti. Ymmärsin millaisia mahdollisuuksia Ulf Perkules voisi tuoda rakentamalleni kylälle ja kirjoittamalleni Ensimmäiselle tahdolle. Hyvän aika, Ensimmäinen tahtoni oli täydellinen, sitä kun seurasi, niin itse ei tarvinnut miettiä yhtään mitään. – Tänne ei saa tuoda eläimiä! Ei tänne saa tuoda eläimiä! baarimikko perääntyi tiskillä niin rivakasti, että tiputti viskikokoelmansa ylähyllyltä lattialle. Salem hyppäsi tiskin yli ja meni nuolemaan viskit lattialta ja söi vielä sen päälle lasin sirut. – Paikka! Salem! Ulf komensi sutta, joka totteli ja tuli istumaan Ulfin viereen. Ulf katseli ympärilleen. Välillä minuunkin. Hän huomasi varmasti minut erilaisena kuin muut, sillä minä hymyilin. Olin todellakin löytänyt mitä etsin. Hänestä tulisi minun sanasaattaja. Ilman mitään syytä Ulf Perkules rupesi riehumaan. Hän paiskoi baari pöytiä ja tuoleja ikkunasta pihalle. Salem puri jokaista, jonka vain kiinni ehti saamaan. Ainoastaan minut se jätti rauhaan. Ehkä siksi, etten pelännyt sutta. Ulf Perkules täytti välillä karaokelaput ja lauloi yllättävän hyvällä äänellä Rainer Frimanin Kahdet vaunut valkeat ja Yön Joutsenlaulun. Sen jälkeen Ulf paiskasi jonkinlaisen sohva ryhmän baarin ovesta ulos. Tämä oli se mies jota etsin, hän oli kuin barbaari. Baarin kaikki asiakkaat kirkuivat ja juoksivat ulos. Paikalle jäin vain minä. Seisoin tanssilattialla ja taputin. Ulf oli mieletön. Hänessä oli sitä jota etsin ja paljon. Ulf oli hyvin kookas ja ruma mies. Kuitenkin sillä tavalla ruma, että se oli karismaattista. Keskustelimme aamuyöstä pitkään. Kerroin kylästä jonka rakensin keskelle metsää. Istuimme kävelykadulle grillin viereen ja saimme osaksemme todella paljon katseita. Kävelykatu oli koristeltu kesäiseksi kukilla ja trubaduureilla. Aamuyö oli valoisa

ja ilma tuoksui raikkaalle meri ilmalle ja tunkkaisille savukkeille, joita ihmiset polttelivat. He eivät olleet vielä tutustuneet Ensimmäiseen tahtooni. Siellä lukee selvästi, ettei saa tupakoida juuri yhtään kävelykadulla. En välittänyt siitä nyt, kerroin Ulfille ajatuksesta, että koko maailma oli menossa väärään suuntaan ja kaikista parasta olisi asua metsän keskellä kaukana tuhoutuneesta maailmasta. Ulf Perkules murisi minulle ja syötti sudelle raakaa lehmän lihaa. Salem mässytti lihaa ahnaasti ja arvio minua katseellaan. Joka tapauksessa Ulf Perkules nyökkäsi ja lähti seuraamaan minua. Sanomattakin oli selvää, että Ulf Perkules niminen mies ei voinut olla sanansaattajani. Hänen nimensä piti muuttaa. Hän oli tästä lähtien Nuntius. Sudella oli hyvä nimi, siihen ei tarvinnut kajota. Annoin yhden mökeistä Nuntiukselle, sen saman jota Jalle oli asuttanut ja erheellisesti luullut omakseen. Toivotin Nuntiukselle hyvää yötä ja todella tarkoitin sitä, siitäkin huolimatta, että oli aamu. Olimme kuitenkin valvoneet koko yön, jotenka tarvitsimme lepoa. Toivoin, että Nuntius lepäisi kunnolla, sillä tehtävämme oli alkamassa. Tahdoin ihmisten ymmärtävän kuinka kummallinen maailma oli nykyään, eikä siinä ollut enää mitään järkeä. Tehtävämme oli siis vaativa ja Nuntiuksen piti olla mahdollisimman pirteässä kunnossa, että hänestä olisi minulle apua. Tiesin, että kaikki hienot ajatukset saattoivat kantautua kuuroille korville, jos en ollut valmistautunut tarpeeksi hyvin. Kahtena päivänä kun Nuntius lepäsi, parantelin Ensimmäisen tahtoni kielioppia. Siinä oli yllättävän paljon virheitä ja ristiriitaisuuksia. Taisin olla aika hurmiossa, kun ensimmäisen kerran kirjoitin sitä. Monessa kohtaan oli sen verran outoja vertauskuvia, etten itsekään ymmärtänyt mitä tarkoitin. Onneksi kävin tekstin läpi vielä, sillä en halunnut, että sanomisiani ymmärrettäisi väärin tai niistä tehtäisi kyseenalaisia tulkintoja. Halusin, että kaikki olisi täydellistä, kun ihmiset kuuntelisivat sanottavani. Muuttaisiko se maailman heti, en osannut sanoa sitä. Silti toivoin sitä, maailma tarvitsi muutoksen todella nopeasti. Ajattelin pitää ensimmäisen puheeni seuraavana iltana. Menin mökkiini valmistautumaan ja annoin Nuntiukselle ja Salemille tehtävän, että he kutsuisivat mahdollisimman paljon ihmisiä paikalle kuulemaan mitä minulla oli sanottavana. Olin täydellisen valmis kertomaan maailmalle ajatukseni. En saanut unta koko yönä. Kävin usein virtsalla ja join saastumatonta vettä. Pelkäsin huomista puhettani. Mitä jos kukaan ei tulisi paikalle? Entä jos joku tulisi ja pitäisi Ensimmäistä tahtooni turhanpäiväisenä, ennen kuin oli sisäistänyt sen sanomaa. Entä jos ihmisiä oli tungokseen asti, eikä kaikki halukkaat pääsisi mukaan. Pitäisi hakea Jalle tekemään lisää mökkejä. Hän oli todella kätevä käsistään. En tiedä tulisiko hän auttamaan minua, kun ajoin hänet niin julmasti pois alueelta. Aamulla oli hieman väsynyt, mutta joka tapauksessa onnellinen. Tästä tulisi merkittävä päivä jota vielä muisteltaisi myöhemmin leiritulen äärellä. Pesin kasvoni raikkaalla puron vedellä ja kuivasin itseni pellavapyyhkeeseen. Puin päälleni mustat vaatteeni ja menin hiljentymään mökkiini iltaa varten. Illalla oveeni koputettiin. Avasin oven. Se oli Nuntius, hänellä oli talutuskettingissä Salem, joka oli hieman hämmentynyt. Ehkä minun ja Nuntiuksen käytös oli tavasta poikkeavaa, sillä tänään oli suuri ilta. – Onko valmista? minä kysyin. – O, Nuntius sanoi. – Onnistuitko löytämään ihmisiä kuulemaan minua ja ovatko he saapuneet Vanhan ja uuden ajan aukiolle? Nuntius nyökkäsi. – Kaikki on kunnossa. Lähdin kävelemään hitaasti Vanhan ja uuden ajan aukiolle päin. Kuulin jo kauempaa puheen iloista ja odottavaa puheen sorinaa. Minulla oli käsissäni alkuperäinen ja ainoa kappale Ensimmäisestä tahdostani. Olin niin jännittynyt, etten muistanut tekstistäni sanaakaan. Nuntius oli laittanut puhujapöntön molemmille puolille komeat tulet roihuamaan. Ne todella toivat tunnelmaa ja varmasti väkevöittivät sanomaani psykologisesti. Pysähdyin ennen kuin ihmiset huomasivat minua ja katsoin Nuntiukselta silmiin. – Olisiko hienoa, jos menisin puhujapöntön luokse suden kanssa? Jos se vain sinulle käy? minä sanoin Nuntiukselle. – Tulisi vaikuttava sisään tulo. – Pärjäätkö suden kanssa? – Luulen

niin. Nuntius mietti hetken ja antoi sitten talutushihnan minulle. Hän lähti kävelemään edeltä. Ihmisiä oli todella paljon aukiolla ja he kaikki taputtivat minulle, kun saavuin Salemin kanssa näkyville ja kävelin puhujapönttöä kohti. En tiedä miten Nuntius oli saanut näin paljon ihmisiä paikalle. Tätä hetkeä olin odottanut kauan. Ihmisiä näytti olevan jokaisesta maan kolkasta, sekä eri-ikäisiä miehiä ja naisia. Vilkutin kädelläni heille kaikille ja ihmiset vastasivat minulle suurilla suosionosoituksilla. Kävi vain ikävästi, että Salem hermostui taputuksista ja rupesi ulisemaan pirun kovaa. Sitten se vauhti alkoi. Minulta lensi Ensimmäinen tahtoni ilmaan ja tuulen puhuri paiskasi paperit Nuntiuksen sytyttämiin roihuihin. Sinne ne kärähtivät sivu sivulta ja sanan sanalta. Se ei kuitenkaan ollut suurin ongelmani, sillä Salem sai jonkinlaisen raivokohtauksen ja lähti juoksemaan suoraa päätä metsään. Minä säikähdin niin kovasti, etten tajunnut irrottaa otettani talutushihanasta. Pidin siitä kovaa kiinni vaikka Salem paineli syvälle kuusimetsään. Välillä tuntui, että lensin ilmassa suden perässä. – Salem. Salem. Ei! yritin turhaan, mutta susi ei kuunnellut minua ollenkaan. Ihmiset nauroivat esitykselleni. Palasin Vanhan ja uuden ajan aukiolle kaikkeni antaneena ja kaikkeni menettäneenä. Susi karkasi omille teille, kun lopulta päästin irti talutushihnasta. Nostin rytäkässä kaatuneen puhujapöntön pystyyn. Ensimmäinen tahtoni oli palanut kokonaan liekeissä, eikä siitä ollut jäljellä kuin mustaksi kärähtäneitä palasia tulen keskellä. Kiipesin joka tapauksessa pönttöön repeytyneessä viitassani ja haavoja kaljussani. Uskottavuus oli kärsinyt todella raskaasti, kiitos puolihullun suden. Katselin ihmisiä ja heidän odottavia ilmeitään, he ilmeisesti kuvittelivat, että voisin kertoa ulkoa kuinka suuria ajatuksia minulla Ensimmäisessä tahdossa oli. En kuitenkaan osannut sanoa yhtään mitään. Laskeuduin alas puhujapöntöstä ja palasin mökkiini. – Voi että, Ulf Perkules sanoi, kun nöyränä suljin mökkini oven ja toivoin, että ihmiset poistuisivat mahdollisimman nopeasti Vanhan ja uuden ajan aukiolta. Minulla ei ollut enää mitään sanottavaa. Tiesin, etten voisi puhua mitään, mikä saisi äskeisen esityksen unohtumaan. Jos palaisin ihmisten nähtäväksi, he odottaisivat minulta uuden huumoriesityksen. Sitä ei tule. Hiljennyin mökkiini. En poistunut sieltä pitkään aikaan.